מועצה אזורית
עמק יזרעאל
מחלקת תרבות

תערוכת אמני עמק יזרעאל
ה-8

מוזיאון העמק, קיבוץ יפעת • 20.6-18.7.2020

אוצרת התערוכה: נורית טל-טנא | הפקה: דוד הירש david@go2print.co.il

"הנה הם באים ימים של שקט
שנינו כאן ביחד על ההר
המים כבר ירדו ויש גם קשת
אפשר לקום, סוף העולם עבר..."

(מילים: ירדן בר כוכבא)

אנו נרגשים מתמיד להציג בפניכם את קטלוג תערוכת "אמני עמק יזרעאל".
הפקת הקטלוג כמו גם פתיחת התערוכה בתקופה מורכבת זו, אינם דבר של מה בכך.
וכתמיד: "תפקידו של האמן הוא ליצור את השמש בשעה שאיננה." - (רומן רולן)
תערוכת אמני העמק, מהווה מוקד עליה לרגל למבקרים מרחבי הארץ, המבקשים לחוות את רחשי לב המקום באמצעות מפגש אמנות חזותי, מגוון, עכשווי ובן דורי המייצג את פועלם של אמני העמק ממחוזותיה וממגזריה השונים, ביניהם: אמנים בינלאומיים לצד נציגי בוגרי המכון לאמנות מ"מכללת אורנים" וכן אמני כפר תקוה. האמנים בפועלם היצירתי הינם חלק בלתי נפרד מאופיו ויופיו הייחודי של העמק.
זו השנה השמינית לקיום התערוכה, בתמיכת המועצה האזורית עמק יזרעאל.
התערוכה מתקיימת לראשונה ב"מוזיאון העמק" בקיבוץ יפעת.

נורית טל-טנא ־ אוצרת התערוכה | דוד הירש ־ יוזם ומפיק התערוכה

אנו מארחים את חברי כפר תקוה, מקום מיוחד לאנשים מיוחדים

"כפר תקוה" הוקם בשנת 1964 על גבעות זייד שבעמק יזרעאל.

אמני הכפר, הינם בעלי נכות וקשיי ההסתגלות ברמות שונות. ביניהם יוצרים שניתן לכנותם: אמני "ארט ברוט"- יצירתם הייחודית הינה ציור אינטואיטיבי, כזה היוצא מכלל שליטה ותכנון. ציור סוער, נאיבי וצבעוני, חופשי, "טהור" ומחוספס, המהווה שחרור רגשי. יצירותיהם עשויות לאזכר את ציירי "אמנות האאוטסיידר", אליו השתייכו אמנים שונים ביניהם: פול קליי, ג'וליאן שנאבל.

ז'אן דובופה כתב ב 1959: "ארט ברוט מצוי בקוטב ההפוך למחנה הידע, העבודות הן בבחינת קולו של האיש הפשוט ולא של התיאורטיקן המומחה. פעולת היצירה נובעת מתוכן בצורתה הטהורה ביותר, והיא מבטאת כושר המצאה בלתי מרוסן, אקסטאזה של שיכרון, חירות מוחלטת".

כמדי תערוכה, מוצג מקבץ של ציורים נבחרים של אמני הכפר והפעם יצירתם עוסקת בדיוקנאות.

היצירות נוצרו במסגרת שיעורי ציור אצל המדריכה שרון דורון.

בלהה ארליך, (כפר תקוה)

מוותיקי הכפר, מציירת בגירי שמן, ציוריה מתאפיינים בסגנון ילדי, בהיעדר פרספקטיבה, ובצבעוניות עזה. הדמויות שלה חוזרות על עצמן, נאיביות, ילדותיות ומביעות שמחה.

דני פאר, (כפר תקוה)

מצייר שנים רבות, ציוריו רישומיים ועדינים, לרוב בעפרונות רישום וצבעי מים.
דני מרבה ליצור מעין מסגרות בתוך הציור. אוהב לצייר בעלי חיים, בעיקר סוסים, דמויות ונוף. פורמטים קטנים עוזרים לו להתמקד. ציור זה, למרות גודלו קטן הממדים, הרי שמדובר באוסף דמויות שדני שאל מציורים שונים, וחיבר יחדיו.

יוסי שטייגר, (כפר תקוה)

מציג דיוקן אישה בשחור לבן, בצבעי מים על נייר (הדמות בהשראת ציורו של האמן אליעזר וייסהוף). יוסי חי בכפר מזה שנים רבות, צייר מוכשר, מרבה ברישומים בעפרונות וצבעי מים. עבודותיו עדינות מאד והוא בוחר את דמויותיו בקפידה. רבים מציוריו הינם מודל עירום, יוסי מציג בתערוכות שונות.

יעל ליבנט, (כפר תקוה)

ציירת ותיקה. מתחילה תמיד ברישום מהיר מאד של קווי מתאר גסים, בעפרון או גיר ואחר כך צובעת בתנועות מהירות. למרות פשטות הדמויות ומיעוט האלמנטים בציוריה, היא מצליחה לבטא מאפיינים בולטים בדמות או בבעל החיים אותו היא מציירת.

מאיר קבלי, (כפר תקוה)

בעל דמיון עשיר, ציוריו עדינים ומדויקים והוא מרבה ברישום בעפרונות צבעוניים. תהליך יצירתו נמשך זמן רב תוך הקפדה על בחירת הצבעים והקומפוזיציה לפרטי פרטים. סגנונו ריאליסטי, פיגורטיבי ולעיתים גם סוריאליסטי. יצירתו בתערוכה מציגה דיוקן גברי מלא הבעה, המאזכר פסל קלאסי.

רז מאיר, (כפר תקוה)

בציורו הקולוריסטי מופיעה דמות נשית הניצבת בנוף העמק, מרכז הקומפוזיציה. הדמות והרקע בעלי גוונים ועומק שנעשו באמצעות טפיחות מכחול ספוגי, ויצרו מרקם שאינו אופייני לרב לציור השטוח והאחיד, המאפיין לעיתים קרובות אנשים על הרצף. הציור צויר בהשראת הצייר יוסל ברגנר.

רז, צעיר בעל כשרון בתחומים יצירתיים רבים. לרב משתמש בעפרונות רישום ומכסה בלחיצות את משטח הציור באופן זה מתקבל ציור חם, עז וצבעוני מאד.

שמוליק רוזנמן, (כפר תקוה)

בעל ידע רב, מצייר שנים רבות, למד ציור אצל הצייר אבי להב.
שמוליק מרבה לצייר דיוקנאות ונוף, בפורמטים גדולים. ולמרות מגבלותיו (רק יד אחת פעילה אצלו) מצליח ליצור ציורים מרשימים וצבעוניים.
בתערוכה הוא מציג את הציור "דיוקן איש קירח" שצויר בהשראת דמות מציוריו של אליעזר וייסהוף. שמוליק כינה בהלצה את הדיוקן כדמותו של "בן גוריון הצעיר".

שרי צור, (כפר תקוה)

ציירה את דיוקנאות חבריה בקבוצת הציירים: מאיר קבלי ורז מאיר, בשעת יצירה.
אומנית רב תחומית: שירה, ציור ותיאטרון. ציוריה בסגנון נאיבי, מלאי צבע ומתארים סצנות מחיי היום יום. שרי מתחילה ברישום דו-ממדי, ממשיכה בשכבת צבע אקריליק ולסיום מחזקת את כתמי הצבע בגירי שמן וקו מתאר.

אבי וינברג

ציוריו עוסקים בזיכרונות ילדות ומשפחה ובהצפנת סוד שעל הצופה לפענח. שפה אישית נאיבית הנעה בין הפיגורטיבי למופשט, כאשר הסיפור הוא שמוביל את הצייר אל שדות הצבע. הציור "תמונה משפחתית" הינו חלק מסדרת עבודות המכונה: "לעקוב אחר הזכרון", אודות הציור מספר אבי: "האח הגדול שב מהקיבוץ שבעמק למושבה בשומרון המערבי, מגייסים את ארצי הצלם ושלושת האחים מתאחדים בצילום משפחתי. הילד הוא אני בחברת אחותי ואחי הנער הגדול".

אברהם בן חור פלגי

פסלי הברזל המונומנטליים: "נמרוד", טורסו וכלבי צייד, פוסלו בשיטה ייחודית, פרי פיתוח האמן. מסת הברזל מדמה לשזירה גמישה, אנכית ואופקית - שתי וערב.
אברהם הציג בתערוכות שונות, במהלך 15 שנה לימד פיסול במכללת אורנים במגמת אמנות בסדנת הפיסול. לדבריו: "הברזל-כחומר, ואני העבד שלו".

אדוה דרורי

מיצב האמנית הינו אוהל התפור מעשרות בגדי תינוקות משומשים, הכלאה של חומר דומם וחומר נפשי המתמזג יחדיו. העבודה קשורה בזיכרון אישי וקולקטיבי. הבגדים ספוגי סיפורים משרתים את הזיכרון המורכב מזיכרונות שונים, מלווים בריח גוף מאותם תינוקות שלבשו אותם. הריחות נשזרים בעבודה ומהווים מרכיב משמעותי ביצירה. באמצעות מחזור ריחות הגוף נוצר גוף יצירה חדש.
אדוה, אמנית ותרפיסטית באמנות. פועלת בעיקר בתחום המיצב והמיצג.
בעלת שפה ייחודית, עמוסת טקסטיל ומלאכות עמלניות נשיות כגון: תפירה, רקמה, ליבוד, סריגה, בישול, טיגון ואפייה אותן היא משלבת בעבודותיה באמצעותן היא נוגעת בסוגיות פסיכולוגיות וחברתיות של מגדר, ישראליות, זהות וזיכרון, בשילוב ביוגרפיה אישית.

(אדוה מבקשת להודות לנעמה פלג, על בגדי התינוקות שנתרמו מ"מחסן יד 2" ביפעת).

אורי קלוס

מציג הומאז' בשמן על בד לתצלום האיקוני של ציפורה זייד הרוכבת על הסוס. תצלום מסוף שנות ה-20, ראשית ה-30 לערך. ציפורה מסמלת דמות נשית נחושה ואמיצה, ממייסדי ארגון השומר, לוחמת למען קידום השוויון בין נשים לגברים בפלשתינה-א"י, כיבוש השמירה והעבודה. ממקימי המושב בית זייד שבעמק יזרעאל, אשתו של אלכסנדר זייד והרוח החיה בהנצחתו.
אורי קלוס, אמן צעיר, סטודנט שנה ג' ב"בצלאל" מציג בתערוכות בארץ ובחו"ל.

איתמר פרנס

ציורו "בריכה בים" עוסק באדמה, בשורשיות, בחפירה ובאחווה אנושית. הציור נוצר מהכלאה בין התבוננות היסטורית בחלוצי אדמת העמק, להתייחסות לציור עובדי האדמה של הצייר ואן גוך, וכן אמירה ציונית, אישית, עכשווית - מפגש חברים בים וחפירת בורות בריכה, בשל המדוזות השרועות על החוף.
איתמר בעל תואר ראשון Be.d. בהצטיינות באמנות והוראה מטעם אורנים, 2011.
הציג בתערוכות קבוצתיות. ושתי תערוכות יחיד בגלריית ראש הנקרה ובגלריה לאמנות מרכז ההנצחה קרית טבעון. זכה בפרס האמן הצעיר ביריד צבע גליל.
לדבריו: "אני מאמין גדול בצבע, מתעניין בדימוי האדם בחברה, ובדימוי העצמי.
חובב קולנוע ומוסיקאי ומאמין בשילוב החיים ביצירה."

אמיל ספארקל

מצביע על הטבע ונוכחות האדם בו, באמצעות תיאור בשמן על בד של חיק הטבע הפראי לצד סימן אבן דרך הנועד למטייל. הציור הינו מתוך סדרה עבודות בנושא.
אמיל, בוגר מכללת אורנים ,B.E.D, זכה בפרס ראשון להצטיינות, בפרויקט הגמר.

בועז לניר

מציג את "חקלאים בעמק, 2020". לניר פועל בתוך משמעת הצילום התיעודי המבויים תוך דיאלוג ואינטראקציה עם המצולמים. כתמיד לניר מעונין לחשוף את המתח שבין התדמית שיוצרת הדמות המצולמת ומודעתה לצילום, לבין תכונות אופייה הנחשפות בין השיטין. לאורך שנים הוא חוקר את הזהות הישראלית דרך קהילות חברתיות מוגדרות ותת קבוצות שלה: עולים חדשים, אנשים-קיבוץ, נערים בפנימיות השונות, עובדי מטבח, פועלים בתעשייה, אסירים, ולאחרונה פועלים בכביש שש-צפון. צילומיו מופיעים בסרטים דוקומנטריים, קטלוגים וספרות מקצועית וכן מציג בתערוכות רבות.
בעבר, צלם עיתון "על המשמר" והמוסף "חותם", "7 ימים" - "ידיעות אחרונות", "סטודיו" ועוד .

בני מאיר

חיות ועצי העמק מהווים השראה ליצירתו הפיסולית. בתערוכה מוצגים שניים מפסליו. העגור המגולף מעץ הינבוט והתנשמת המגולפת מעץ האורן.
מאיר, זואולוג במקצועו, התנשמת קשורה לאחד מהתחומים בהם הוא עוסק, הדברה ביולוגית של מכרסמים בשדות באמצעות תנשמות.

ג'נאת אמארה נאטור

הציור "סכין יום הולדת", רב משמעות. אפשרי להיקרא בהיבט פוליטי וחברתי.
על פי האמנית, העבודה מבקרת באופן אירוני את המציאות המזעזעת של אלימות המופעלת כלפי נשים בחברה הערבית, באמצעות הדרישות החברתיות והדיכוי המגדרי.
כתגובה נגד השליטה הפטריארכלית בחרה ג'נאת להדגיש את האישה העצמאית והעוצמתית.
ג'נאת, סטודנטית לתואר שני במסלול אמן מורה, ב"מכללת אורנים" ובוגרת תואר ראשון (2017), בהצטיינות.

גור ברקאי

ציוריו הראליסטים, מציגים את סביבתו הקרובה: מראה נוף שדות קיבוץ מגוריו, מזרע.
ומראה פנים ביתו וכו בנו הפעוט המתבונן לעבר בוקר חדש.
אמנים כמו: גרהרד ריכטר, רנה מגריט, ג'יימס מקניל ויסלר, ערן רשף,
מהווים עבורו השראה.
גור מלמד ציור ורישום אצלו בסטודיו במזרע.

ד"ר יוסי שנטל

מראות העמק, הינם שחקנים ראשיים בציוריו הריאליסטיים.
בתערוכה מוצגים ציוריו מהשנים 2018-19. בציור אחד, מוצג לול פח נטוש וחלוד בחצר משק כפר יהושע ולצדו מכון תערובת. ובציור שני, (אשר צויר אף הוא בכפר יהושע) מופיעים דרך עפר ולולים, ונוף תל שמרון וגבעות תמרת ניבטים אלינו.
בציור אחר מוצגת תצפית מראה העמק לכיוון גבעת המורה המופיעה באופק.
42 שנה עבד ד"ר שנטל כרופא במרכז רפואי "העמק", מתוכם 20 שנה כמנהל מחלקה אורולוגית. בשנת 2012 פרש לגמלאות ועם זאת עודנו ממשיך לעבוד כרופא ומנתח במשרה חלקית.

דורון וולף

בציור טבע דומם, המכונה "עם עובד", מוצגים אובייקטים שונים על שולחן הסטודיו.
ביניהם: מראה, בובה רוסית (באבושקה), אריזת קפה טורקי ובה מיכחולים, טאבלט שעל הצג מופיע תצלום אווירי עדכני של נהלל, הספר "רומן רוסי" מאת מאיר שלו, בהוצאת "עם עובד" כשעל כריכתו מופיע פרט מציורו של אברהם אופק, ואריזת "קקאו דרוסטה" / Droste cacao, שעוצבה על ידי המעצב יאן מיסט ב- 1904.
הדמות הנשית המופיעה על הקופסא אוחזת בקופסה זהה ובה מופיעה דמותה.
היא למעשה אוחזת בהעתק, ובכך מייצגת יצירת לולאה חמקמה של המציאות.
ביצירותיו, דורון משתמש בפרגמנטים מתולדות האמנות בשילוב סביבה בנאלית ויומיומית. כאשר הסביבה האסתטית מרמזת על עיסוק בשאלות אודות ריקנות, ראייה ועיוורון, מקור והעתק.
דורון יליד 1976 נהלל, מרצה לציור ורישום במכללת צפת, מכללת אורנים ומוזיאון חיפה לאומנות, מציג בתערוכות ברחבי הארץ ובחו"ל.

דלית פרוטר

בדיוקן עצמי היפר-ריאליסטי בשמן על בד, דלית מחברת בין סיפורים נשיים במשפחתה באמצעות דימוי מכונת התפירה. בציור, מוצגת דמותה במרכז הקומפוזיציה כשהיא רכונה מעל מכונת תפירה ישנה אשר שימשה בעבר הרחוק את סבתה של בעלה וכיום משמשת כרהיט, מתנת ירושה משפחתית.
המכונה מתחברת כמו כן לסיפורה האישי של האמנית, אשר עסקה בתפירה ועיצוב אופנה בטרם לידת ילדיה ובטרם פנייתה לציור.

דני קדם

מציע אלטרנטיבה לחלום האידילי המתואר בספר בראשית אודות "חלום יעקב". בחלום, מופיע סולם המוצב ארצה וראשו השמיימה, ומלאכים עולים ויורדים בו, ישנה התגלות אלוהית והבטחה ליעקב את הארץ והגנה בדרכו.
קדם במיצבו מציע תיקון לסיפור התנ"כי. הוא מציג עבודה בעיבוד דיגיטלי ובה מופיעות ידיים מרחפות מעלה ומטה סביב הסולם, כמבקשות בדרך זו להביע חרטה וייסורים אודות מעשיו של יעקב, הרמייה וההונאה במעשה מכירת הבכורה והתחזותו לעשיו מול אביו.
כמו כן, מוצג מצע עור עליו נכתב בכתב סת"ם הטקסט המקראי, המכיל שינויים, הכלאה בין סיפור מכירת הבכורה לחלום, כשסאונד-"קול האלוהים", מקריא את הכתוב (הקריינית: שמירה אינגבר).

דניאל רולידר

רואה עצמו כצלם דוקומנטרי, העוסק בנושאים סביבתיים ביחסים בין האדם לטבע. בתצלומיו הוא מבקש לספר סיפור תוך שהוא מדגיש את המורכבות המרובדת של הסיטואציה. בתערוכה מוצגים שניים מתצלומיו: האחד, צולם בגבעות זייד בסמוך לקבר שייח' אַבְּרִיק', ובו מופיע אוריה הקטן רכוב על חמור לבן. או שמא מדובר בהתגלותו של המשיח... ובתצלום השני, מופיע מטוס ריסוס מכבה שרפה מעל הוואדי המערבי של קריית טבעון. לדבריו: "השדות, גבעות זייד, הנוף של עמק יזרעאל והר הכרמל, אלו נופי ילדותי, המקום ממנו אני יוצא ואליו תמיד אחזור".
דניאל צלם אוטודידקט, עבודותיו הוצגו בתערוכות יחיד וקבוצתיות בארץ ובחו"ל.

הדס לוי

ציורה "סוד" נוכח ומטריד, פרגמנט דמותה חסרת הראש בחצר בית הוריה, באלוני אבא. זמן מסונכרן נטמע על הבד, מספר סיפור ישן-חדש.
כתמיד, ציוריה של הדס נוגעים בנימים חשופים, פיסות מרובדות ומורכבות של סיפורי משפחה וזמנים משתנים.

הלל לוטקין

מחבר ביצירתו בין אמנות הקולאז' של שנות ה-20 לאמירה עכשווית. עבודותיו עוסקות בשילוב אותיות ומילים. לדבריו: "האלף בית, תרומתו הבולטת של האדם האינטלקטואלי לאנושות", האות מופקעת מהקשר תחבירי ליצירת מילה ברת משמעות, ומוצגת כאלמנט בודד, אורנמנט גרפי, המאפשר חיבור קומפוזיציות שונות בין האותיות והדמויות המופיעות בקולאז', או במילים אחרות - "In Other Words".

הלל עידן

מפסל פיסול מופשט בברזל, הביטוי הצורני מבטא את הלך מחשבתו. בתערוכה מוצג הפסל "גל". "גל רודף גל ונשבר, גם אתה לפעמים, יום רודף יום, ונגמר גם אתה לפעמים..." - (מיכה שטרית).

הלל עידן, חקלאי במורשתו, עוסק בפיסול בברזל במשך 23 שנה.

לדבריו: "לפעמים חלומות מתנפצים" .

חדוה מלר ברזילי

רוקמת את דיוקנאותיהן של נשים מובילות דרך, מתחומי האמנות והתרבות. דוגמת: פינה באוש ואסתר עופרים. מלאכת הרקמה אשר נתפסה בעבר, כמלאכת נשים הנעשית לשם קישוט, הופכת כאן לאמנות בפני עצמה החוצה גבולות מגדריים. ומקבלת משמעות חזקה בהצגת האיקונות הנשיות.

"אני יוצרת למען הנפש, הרקמה כהמשך ישיר לקריירה המוסיקלית שלי. היכולת לראות ולהרגיש את הפיזיות של הצליל כמבצעת, לשיר את עצמך ומה באת לספר לעולם. אני מאד מחוברת למוטו של פינה באוש: "לא מעניין אותי איך אנשים נעים, אלא מה מניע אותנו." - (חדוה).

חנן עפרון

ציור הנוף, "מבט אל עבר הגליל התחתון והר הכרמל", צויר ב"אוויר הפתוח" מול צבעי הטבע והאור הישראלי. במפגש אחד מרוכז וממושך בשטח.

חנן נוהג להגיע לנקודה מסוימת, להציב את הבד על הסטנד המתקפל ולהתרכז בנקודת התצפית שמול עיניו, עבודה ממוקדת שציורה ביום אחד, מבוקר עד ערב.

טובה בירן

נציב המלח הטבעי הקרוי "אשת לוט" כמקור להשראת יצירתה הפיסולית.
"נציבי המלח" המונומנטליים של בירן עשויים מחומר קרמי לבן, כחיקוי למלח ומתוך הכוונה להתכתב עם הפיסול היווני הקלאסי בעל הפרופורציות המושלמות, העשוי משיש לבן חלק ובוהק. אלא שאצל נציבי המלח הפרופורציות מעוותות, החומר מחורר והמבט המופנה הצידה בעל משמעויות רבות, ניתן לפרש את הדמויות בהקשר פוליטי, חברתי, ובהקשרים נוספים.

יונתן טל

בציוריו הראליסטים, מתייחס הצייר למיתוס החקלאי היזרעאלי. בציור "הטרקטור" מופעים בוגרי מוסך יוקנעם המנסים במאמצים מרובים לעורר לחיים טרקטור פורדסון חלוד בן כמאה שנים (האירוע נצפה בחגיגות "פסטיבל חלב ודבש" בשדות כפר יהושע).
ובציור השני מופיעה דליה לנגר, חברה'מנית בת שמונים, מדגמנת בשדות הקיבוץ בשעת איסוף מכני של גזר, הציור כמחווה לתקופת גן הירק בשנותיו הראשונות של הקיבוץ, תקופה בה הגזר נעקר יחדיו בעבודת כפיים בלבד.

יעל הרפז

בציורה הנוכחי, הרפז מפתיעה בפלטת צבעים אחרת מזו המוכרת אצלה, ציר המונוכרומטיות הנע בין הוורוד והשחור מפנה את מקומו לטובת עושר קולוריסטי.
ציורה אקספרסיבי זה מציג את מרחב שדות העמק, שדותיו המוריקים, המצהיבים, יבוליו וכאבי המקום. הציור עושה כבתוך שלו בחומרי המציאות. יחסי חוץ ופנים, כתם וקו. הרפז עוסקת בטיפול המשלבת בין פסיכותרפיה ורוחניות (עו"ס, M.A במדעי הרוח), עבורה, הציור כתהליך אינטימי ומשתנה.

יעקב ד'ורצין

יצירתו הפיסולית "נוף ים תיכוני" מוצגת לראשונה במסגרת תערוכה זו.
מאסת הברזל כפלסטלינה נוזלית רב שכבתית. מטאפורה חומרית לנוף המקומי על גבולותיו ורבדיו במשמעויותיו הפנימיות והחיצוניות. דורצ'ין, פסל, צייר, מדען, מהאמנים החשובים והבולטים בישראל בעשורים האחרונים ומבכירי הפסלים בארץ. עבודותיו נטועות עמוק בנוף הישראלי ובטבע ועוסקות בנושאים מקומיים ואוניברסליים. יצירותיו הוצגו בתערוכות יחיד וקבוצתיות רבות בארץ ובעולם. על עבודתו ויצירותיו זכה בפרסים רבים וחשובים, בהם פרס ישראל בתחום האמנות הפלסטית לשנת תשע"א ופרס א.מ.ת לתרבות ואמנות.

ליאורה קוריס

מקום מגוריה והתמורות החלות בו מהווים השראה ליצירתה.
כאשר שדה התירס, הינו מוטיב החוזר ונשנה בעבודותיה. העבודה המוצגת בתערוכה, עוסקת בדמותה של שרה דוידוביץ שטראוס (חלוצה ממקימי מושב בלפוריה).
שרה ושתי חלוצות נוספות מופיעות בשדה התירס אשר היווה מקור מחייה עיקרי וסיזיפי.
ליאורה, אמנית רב תחומית, לימדה בעבר ציור ורישום באקדמיה לעיצוב ולחינוך ויצ"ו צרפת חיפה, ובתיכון לאמנויות.

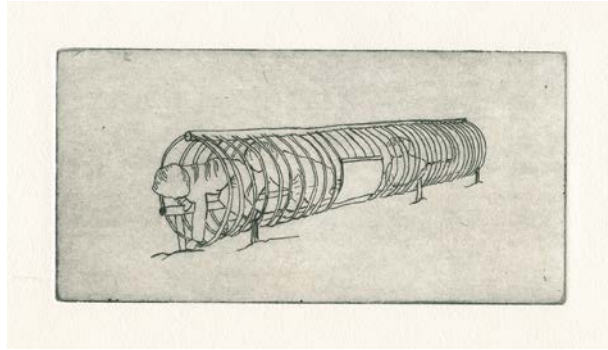

מור גל

בית ופעולת החציבה הינם נושאים מרכזיים בעבודתה בהיבט הפיזי והרגשי. לדבריה:
"החציבה בחומר יוצרת את הדימוי, ובמקביל אני חוצבת בעצמי. חוקרת אחר גבולות פנימיים וחיצוניים כשנקודת המוצא היא הבית. והשינויים והמעברים שחוויתי בתוכו. חלל הבית, כשרטוט או מתמונה פנימית. ממבט העל הבית כקליפה - חסר זהות, רגש ומוצא. מבפנים הוא גדוש וחיוני, אך גם בודד ואפל. אני חוצבת, נוברת וחופרת פנימה לתוכי כדי למצוא את הדימוי והרגש המפעיל אותי. בחציבה אנו מוציאים חלק מההר, דבר שאין לו הופכין. כמו אירועים מכוננים בחיים. אני מבררת את מקום הקהילה בחיי, שהינה כהשלמה לבית. מה הגבולות שבין קהילה לבית? מהו המקום הפרטי בתוך מרחב אנושי? עבודותיי עוסקות בזהותי כחברת גרעין לשעבר וכבת קיבוץ. אני מבררת את תחושות שונות שיש בקהילה: הבדידות, הביטחון אך גם את הכפייה המוסווית. להיות כמו כולם".
מור, בעלת תואר B.Ed באמנות, המכון לאמנות, "מכללת אורנים". זוכת מלגת "אמן צעיר בסדנת ההדפס, י-ם" (2020).

מיכל אלעזר צור

מציגה את פסלי הברונזה "אל המעיין" ו"אל המעיין 2", דמויות נשים פוסעות, הנושאות כד מים. ההשראה לדמויות שאובה מהעבר של המזרח הקדום וכן בהשראת רישום האמן משה קסטל.

לדברי הפסלת: "המים-מקור החיים. למרות הקדמה באופן שאיבתם והזרמתם, הרי שתפקיד האשה - הבאת חיים לא השתנה".

בשנת 2019, במסגרת יריד האמנות הבינלאומי ART Revolution Taipei, המקיים גם תחרות בינלאומית. מבין אלפי יצירות, נבחרו כ-300 להציג בתערוכת הפיינליסטים, והפסל "אל המעיין 2" הוצג ביניהן, והוא שזיכה אותה בפרס Gallery Award, ומשמעותו - הזמנה להציג תערוכה אישית, ביריד: ART Revolution Taipei 2020.

מיכל ויטלס

דמויות בודדות השקועות בהתבוננות פנימית או חיצונית ומראות הטבע הינם השחקנים הראשיים ביצירתה הייחודית. כתמיד ציורה מבטאים משחק ציורי בין תלת ממד לשטוח, ומאופיינים במשטחי צבע עזים ונקיים.

מיכל, רכשה את השכלתה בתחום האמנות בלימודי חוץ ב"מכללת עמק יזרעאל", באוניברסיטת חיפה וב"מכון לאמנות - אורנים". הציגה בעשרות תערוכות ברחבי הארץ.

מרינה פורמן לוי

מחוברת לאדמת העמק, לריחות, למראות, לשדות, לטרקטורים ולאנשי המקום. מרינה, ילידת ברית המועצות, צלמת חקלאות, מזה תשע שנים מתעדת מדי יום במצלמתה את סיפור המקום, העונות המתחלפת, השמחות והעצב, והחקלאות ההולכת ונעלמת לה.

מלווה בתלמידיה, המתחברים גם הם להוויות יופיו וייחודו החד פעמי של העמק.

משה שוחט

בין יצירותיו הפיסוליות המוצגות בתערוכה, פסל אבן כהומאז׳ לצלָמִית.

לאורך ההיסטוריה הצלמיות נועדו להעביר מסר חזותי פשוט בהקשר לאורח חייהם ומנהגיהם של תרבויות, והן נוצרו מחומרים שונים, אבן טין ומתכת. מקום הימצאן בחפירה ארכאולוגית והקשרן מאפשר הסקת מסקנות לגבי תכליתן, כגון חפצי קדושה, פוריות וקמע מזל.

יצירתו של שוחט כתמיד מחוברת לשורשי המקום, התבוננותו בטבע, בחומר (אבן ועץ) ובצורות האין סופיות של החי והדומם.

נגה אביטל

ביצירתה "All the Way Home - Start Point", בטכניקת קולאז' דיגיטלי, נגה מבקשת לעסוק בתנועת החיים, לדבריה: "באחד מהימים בהם בקרתי בבית אמי יחד עם בני, יכולתי לחוש איך כל חלקי תמונת חיי מתחברים. מימים בהם הייתי ילדה החיה בתחושת בדידות, במלחמה פנימית בלתי פוסקת. חיה בתוך ירוק העמק, אך רואה רוב הזמן צבעים אחרים. עד לימים אלו בהם אני אמא לילד, המנסה לתווך לו את העולם בדרך יופי ואמת. בנוסף ליווה אותי החיבור לסבתי אשר בשנותיה האחרונות עברה לגור לידנו, אך הרגשתי רחוקה ממנה אלף שנות אור..."

נורית דרייזין

שביר, מתפורר בקלות - קורונה. עבודת הפיסול של דרייזין, אמנית קרמיקה, נוצרה במהלך בידוד ימי הקורונה.

"הפסל הינו חלק מפרויקט, העוסק באסתטיקת השבר. עוד לפני משבר הקורונה, חקרתי סוגי שברים של חפצים ובמיוחד התמקדתי בביצה. מרתק אותי הניגוד בין צורתה המושלמת של ביצה שהיא מקור חיים, לבין השבירות ופריכות חלקיה השבורים והריקים. הפסל 'קורונה' הוא ביטוי לחוויית משבר נפשי ופיזי, הנושאת איתה ניסיון לתיקון.

בתרבות היפנית מתייחסים לשבור ולפגום ברוח הבודהיזם, באמצעות מושג פילוסופי ואסתטי בשם 'וואבי-סאבי' המאמץ ומעריך את היופי שבחוסר השלמות. "קינצוגי "- מילה יפנית המורכבת מ-KIN שפירושו זהב ומ-TSUGI שפירושו בנייה. זוהי טכניקת תיקון כלי חרס והדגשת השבר באבקת זהב. הקינצוגי כמטפורה לתפיסת עולמנו בהתמודדות עם משברים וטראומות והשפעתם על הנפש.

המשך >>>

טרנספורמציה המתרחשת אחרי טראומה, בכלי חרס וכן באדם, הטומנת בחובה עומק ויופי הנובע מהכרה בשלמותו של הבלתי מושלם." - (נורית)
נורית, בוגרת החוג לאמנות יצירה ב"אוניברסיטת חיפה". הציגה בתערוכות בארץ ובעולם, פסלי החוצות שלה מוצבים במבני ציבור. לימדה בקורס למדריכי אמנות ב"מכללת אורנים" ומלמדת פיסול קרמי בסטודיו הפרטי שלה, ביקנעם.

נילי רמות

"שִׁבֹּלֶת בַּשָּׂדֶה כּוֹרֶעָה כָּרוּחַ מֵעֹמֶס גַּרְעִינִים כִּי רַב..."- (מתתיהו שלם).
שדה השיבולים של נילי נוצר בטכניקה בשמן על בד תוך שימוש בשפכטל, על מנת ליצור טקסטורה המקנה תחושת משב רוח. הציור צויר בהשראת זיכרונות ילדותה של הציירת, ימי הקיץ הלוהט בכפר חטים.

נירוואנה אסדי דאבח

הציור משמש עבורה כאמצעי לחיבור לזיכרונות העבר, וכביטוי לגעגוע לגרעין המשפחתי. בציור הנוכחי "חוג'יה" (אישה ועץ זית), מופיעה פלאחית בדמות סבתה של האמנית כשהיא שקועה במלאכת כפיים מסורתית, במסיק זיתים.
ציור זה מצטרף לסדרת ציורים בהם האמנית עוסקת בביטוי נוסטלגי כלפי חיי העבר הצנועים והחיבור השורשי למקום ולאדמה.

נמרוד שנטל

מעלה על הבד את הווית עמק יזרעאל בסדרת ציורי שמן, קטני ממד. מקומות, צבעים, כתמים. נוף מתל שמרון לכיוון הכרמל, ואדי עם פרות מתחת לגבעת אלה, ובית בקיבוץ משמר העמק.
"העמק הוא חלום, זוהר ואורה" - (שלום שפירא).

עופר שפריר

בתצלומו "חרדל וסרפדים" סבך ענפים יבשים, המשורגים אלו באלו בצפיפות מאכלסים את הפריים במלואו, באופן המייצר הזרה לאובייקט הטבע לכדי דימוי אחר. התצלום מסדרת עבודות שצולמה ברפת במקום עבודתו של הצלם, הסדרה נוצרה כמחווה לצייר הישראלי מוש קאשי ובהשפעת תצלומיו של הצלם אדוארד ווסטון. לדבריו: "מושך אותי לצלם את השילוב של האין סוף והמוות. בכל צילומי הטבע שלי יש קצת סוף וקצת אין סוף".
שפריר הציג בתערוכת שונות: מוזיאון חיפה, מוזיאון "ינקו דאדא", מוזיאון ר"ג לאמנות וב"בית האמנים" בירושלים.

עמליה אשכול

תצלומה של הצלמת הינן מתוך סדרת תצלומים המכונה בשם: "נשיות". בתצלום מופיעה אישה בצמה עבותה כשגבה מופנה אלינו ומבטה אל עבר חוץ הבית. התצלום דורש מאתנו פענוח, הדמיון נדרש לפעולה, האניגמטיות של הדמות בשחור-לבן כמו מקרבת אלינו איזו אמת.

צפרירה פסואה

מעלה על הבד את מבנה הכנסייה "הטמפלרית" או ליתר דיוק כנסייה אוונגלית השוכנת במרכזו של מושב אלוני אבא. המבנה הוקם בסגנון אדריכלות נאו-גותית, על-ידי נוצרים גרמנים שהתגוררו במושבה הטמפלרית, בתחילת המאה שעברה. המבנה שימש כבית תרבות בין השנים 1948-1971 ולאחר מכן נזנח. בשנת 2011 הוחלט לשפץ את המבנה ולהכשירו כמרכז תרבות. פסואה רוכשת הכשרתה הציורית בסטודיו של הציירת הדס לוי וכן במכללת אורנים.

רונית דיין וישובסקי

מציגה פסל חופשי בחלל, המאכלס מערכת יחסים בין פיסול-אובייקט ותכשיט.
אסמבלאז' המכיל טכניקות וחומרים שונים. לדבריה: "על ידי שילוב חלקים - יציקות זכוכית, אני מושפעת מסביבתי הקרובה ומתארת, בצורה אילוסטרטיבית, ואסוציאטיבית, את שעיניי רואות. מעין פעולת הרכבה לשילובים אינסופיים.
אני יוצרת שילובים המעבירים את הנעשה מסביבי. ממקום עבודתי במוזיאון למקומות בהם אני מסתובבת בעמק ובתמרת, בפרט: גני משחקים, גינות ירוקות, פינות קהילתיות ולמוסדות קהילתיים. יציקות הזכוכית הן ה"פן החיובי" של אריזות פלסטיק שקופות שנותרו ריקות אחרי שהוציאו מהן את תכולתן. האריזות לעיתים מעידות על מה שהיה בתוכן ולעיתים מופשטות יותר. אני משתמשת בחלל שלהם כדי ליצור עולמות חדשים. השילוב בין הזיכרון של מה שהיה לתוצאות החדשות, יוצרות חיבורים חדשים והומור."

רות שצמן

ז'אנר ה"טבע-דומם" תופס את מיקומו ביצירתה של שצמן, בציורה הראליסטי בו מופיעים שני חבושים וגבעול. נדמה כי האמנית מפנה את מבטה מהחוץ, מהנוף שהעסיק אותה עד כה, אל פנים הבית.
ציור פיוטי זה חובר אל מסורת ציורי ה"טבע-דומם", בהם נקשרת לחפצים משמעות פילוסופית דתית לפיה החפצים רבי היופי, המרגינים את החושים הינם בבחינת אשליה חולפת ותו לא.

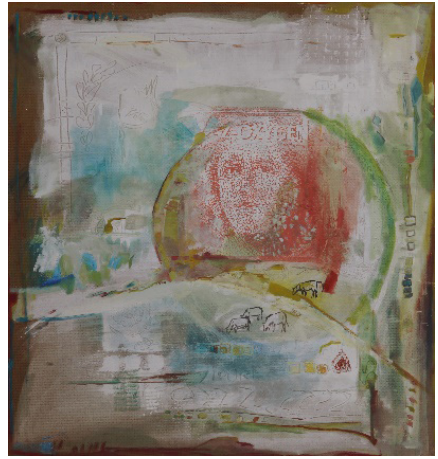

רחל אהרון

עבודותיה נוצרות בהשראת סביבת העמק. בעבודה בטכניקה מעורבת, המכונה: "ממאתיים לאלפיים" רחל מתייחסת למצודת ציפורי ההיסטורית הנשקפת מול ביתה. העבודה עוסקת בחיבור בין ציפורי הקדומה לחיים העכשוויים, ובה מופיע מרחב שדות העמק ובמרכזו פרגמנט מהאתר הקדום - פני אישה מפסיפס: "המונה ליזה", ומעליו הכיתוב: z-oxygen, המייצג חברת קוסמטיקה.
האמנית, רכשה את השכלתה האמנותית במקומות שונים, ביניהם: לימודי הדפס רשת אצל יורם לילך ז"ל, ובסטודיו של מרב סודאי. עסקה כמורה לאמנות בבית ספר תיכון.

רחל נמש

"ואז הגיעה הקורונה והחוטמית פרחה" - הכיתוב המופיע בציורה של נמש, ממקם את הציור בציר הזמן. לדבריה: "התחלתי לצייר את הציור ב-2017, כלב זאב ודמות אישה פלג גוף תחתון, במרחב. בראשית תקופת הקורונה התחושה היתה של כאוס ואז החוטמית פרחה לה בדיוק במקום הפיזי של הציור. הטבע המשיך בדרכו והחוטמית הפורחת כמו הפקיעה את המתח שבין הדמויות. הכאוס התיישב והעולם שב נינוח על צירו."

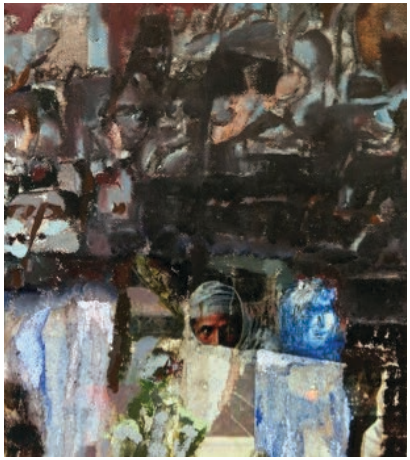

רינה בובראוגלו

עוסקת בחקירת טקסטורה, קולאז', ומקצב. בניסיון לייצר שכבות של חוויה חושית ונפשית דרך החומריות והצבעוניות. השפה המופשטת שלה הממלאת את הנייר, אפשרית שתקרא כנוף פנימי, או כחוויה מטאפיזית המוליכה אותנו הצופים אל מובלעות המסתורין. בציורה מבצבצות חלקי דמויות שמקורן מגזרי עיתון תורכיים, כחלק מנופי ילדותה באיזמיר.

רינה, ילדת איזמיר, תורכיה. מטפלת בכירה באמנויות, מנחת קבוצות, מרצה ב"סמינר הקיבוצים". מטפלת ומנחה במסגרת הצוות הקהילתי של נט"ל.
למדה אמנות אצל האמנית מאיה כהן-לוי.

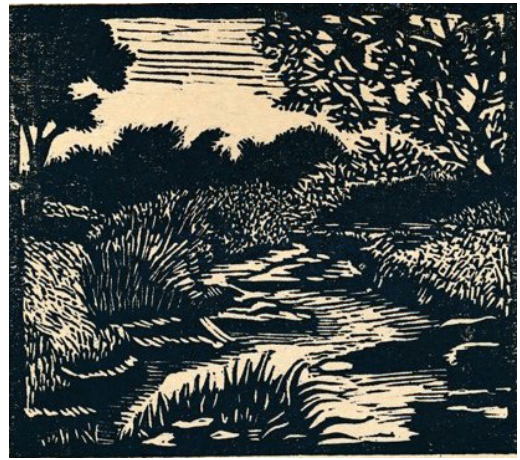

רן שמאי

אמן חיתוכי עץ. יצירותיו נוצרות על פי סקיצות נוף שצוירו בטבע, כאשר מצע העץ לעיתים רבות הינו גם הנושא ביצירותיו. לדברי: "עיקר יצירתי הוא בהדפס עץ - חיתוך עץ ותחריט. טכניקה זו מאפשרת לבטא את אהבתי לרישום וגם את יכולתי הטכנית. עבודותיי ריאליות, והנושאים האהובים עלי הם נוף, דמויות ועירום".

רננה (רני) בן נחום אורטנר

אמנית אוטודידקטית. מתעדת את עץ הרימון שבגינתה, עוקבת אחר תהליכים בזמן, התפתחותו וקמילתו. יופיו והדרו של הפרי משמשים עבורה כר נרחב ליצירתיות. ציור המים המוצג בתערוכה הינו מתוך סדרת עבודת בנושא. לדבריה, "כדי להיות אדם שלם יש לשלב: עבודה, למידה והתנדבות".

רעות דפנא

"פיקניק בתמרים" הינו אדפטציה ציורית לצילום מראשית שנות ה-70 שצולם על ידי הצלם אביטל דפנא ז"ל (סב בעלה של האמנית) וכו מופיעים חברי קיבוץ "מעוז חיים" בפיקניק במטעי התמר. הציירת מעניקה לסצנה המצולמת פרשנות ציורית אישית חדשה, בתוספת צבע למונכרום הנע בציר השחור-לבן. הציור משתייך לסדרת ציורים בהשראת תצלומי אלבומים משפחתיים וארכיון הקיבוץ, הממוקם בעמק בית שאן (עמק המעיינות), סמוך לעמק יזרעאל.
לדבריה: "הציורים נוצרו מהצורך להעביר לילדיי את הסיפורים שמאחורי התמונות, לחבר אותנו לקהילה, ולספק את הצורך בהגדרה ובשייכות. למרות שכנראה לעולם לא ארגיש באמת שייכת לקהילה הסגורה הזו. הציור מעניק לי תחושת קירבה והיכרות, דרך התמונות צפים סיפורי העבר, כאשר חלק מהצרכים והערכים נותרו כפי שהיו, והצורך בשייכות ובהבנה הוא גדול ומשמעותי".

שושנה פטריך

מרבה לצייר טבע דומם מתוך התבוננות. לדבריה: "אני מציבה את האובייקטים עד שהטבע הדומם קורא לי לצייר אותו. נוצרת אינטימיות בציור מתמשך ואיטי, ומידה של צניעות בתהליך התבוננות חוזר ונשנה. אני שואבת ידע מחוכמת הציור של אמני העבר, של אמנות המערב הקלאסית. ציור לדידי הוא היחסים בין כתמים, צבעים והמעברים החדים או הרכים ביניהם, שם נוצרים הדרמה או העניין".
שושנה למדה ב"בצלאל" שם עסקה בפיסול וכן השתלמה בסטודיו לציור אצל הצייר ישראל הירשברג.

שירה חי

השירה והציור מהווים דיאלוג מתמשך ביצירתה, העוסקת ביופי ובחגיגת החיים, בעמק. בתערוכה מוצגת היצירה: "הקשת של אריק", אודותיה מספרת שירה: "זה היה לקראת סוף מלחמת המפרץ הראשונה. קיבלנו הפוגה מחדרינו האטומים. הכל נראה טרי וחדש באותו יום אביבי. הציור מבוסס על תצלום בתי הגג האדומים בקיבוץ עין דור מתחת לקשת בענן. ישנה סתירה בין מצוקת המלחמה, לבין הנוף האידילי". טכניקת הציור הייחודית לה, מזמינה את הצופה למסע דמיוני. שירה הציגה בתערוכות שונות בארץ ובעולם.

שלומי ללוש

ציורו, מצטרף לעיסוק בסוגית ז'אנר ה"דיוקן העצמי", במסורת האמנותית.
דיוקנו הפיגורטיבי, בשמן על בד, נוצר מהתבוננות ישירה באור טבעי, חזיתי.
הדיוקן מבטא בעבורו לכידת תמונה ופרק זמן מתוך חייו.
שלומי, צייר ומורה, הציג בתערוכות קבוצתיות ויחיד, יצירותיו נמצאות באוספים שונים.

שלומית אתגר

"ביטחון תזונתי" (Food security) הינו מונח המתייחס לקיום וזמינות מזון לאדם. לאורך ההיסטוריה האנושית ישנה דאגה לעניין זה. בעבודות התחריט (שהינן מתוך סדרה חדשה), האמנית מעניקה למונח פרשנות משלה, המבוססת על חוויות אישיות בנוגע לאוכל ותזונה מתוך ההווי התרבותי המשפחתי. העבודות מורכבות מדימויים של נשים מדורות שונים ממשפחתה המתועדות בפעולות ריטואליות הקשורות בהכנת אוכל, הזנה, כסות ועוד, בשילוב אלמנטים מכניים ממכונות חקלאיות העוסקות בפתרונות לבעיות רעב ותזונה. בנוסף, מוטמעים בעבודות עקבות של דגנים וקטניות. מכלול האלמנטים הללו מייצר דימויים מעוררי מחשבה אודות הקשר המורכב בין בטחון, קרבה, תזונה והזנה.

שרה אבנין גנישר

אמנית טקסטיל, עוסקת במעשה רקמה רפטטיבי, עמלני. ביצירתה החוטים נסמכים זה לצד זה, עד כי המצע מתמלא בצבעוניות עשירה וססגונית. בסדרת הנשים, שרה מצליחה לרקום את נימי נפשן של הדמויות. כך שהרקמה לא נותרת כמעשה אומנות דקורטיבי, אלא כאמירה מגדרית-חברתית-לאומית.

תרצה אשכנזי

חוטי העבר ממשיכים להיטוות ולחבור בין הזמנים ביצירתה של האמנית, העוסקת ב"תיעוד משפחתי".
בשפה הציורית הייחודית לה, ובטכניקה מעורבת המשלבת ציור וצילום, תרצה מציגה ציור וכו מופיעות דמויותיהן של הסב והסבתא רבא בסמוך להם כוננית ישנה, ודמות נוספת, ילדה לבושה בשמלה ירוקה המבטאת התייחסות אופנתית תקופתית.
מול הדמויות ניצבת דמותה של תרצה הציירת, הקושרת בין העבר להווה.

תערוכת אמני עמק יזרעאל

ה-8